

NON SÔNG

VOLUME 9 - ISSUE 85 - APRIL 1997

THÁNG
TƯ
ĐEN

Về Việt Nam
Coi chừng bị lừa
Sau tháng ngày lịch sử
Lòng kẻ lưu vong
Con diều của em tôi

TỔNG HỘI SINH VIÊN VIỆT NAM MIỀN NAM CALIFORNIA

THE UNION OF VIETNAMESE STUDENT ASSOCIATION OF SOUTHERN CALIFORNIA

**Bạn có định làm gì trong mùa hè chưa?
Bạn có định đi chơi đâu không?**

**bạn không thể đi du lịch xa như vậy
hãy đến trại hè Về Với Non Sông kỳ VIII**

O' NEILL REGIONAL PARK JULY 23, 24 & 25, 1997

Hãy dành thời gian đến tham dự Trại Hè Về Với Non Sông kỳ VIII do Tổng Hội Sinh Viên Việt Nam Nam California tổ chức với chủ đề **Lửa Thiêng Bừng Sáng** vào các ngày 25, 26 & 27 tháng 7, 1997 tại O'Neill Regional Park. Lệ phí chỉ có \$35 bao gồm thức ăn và uống trong 3 ngày

**Mọi chi tiết thắc mắc xin liên lạc về
THSV 714-893-3139**

www.vnet.org/thsv_ncali/
info@thsv.org hoặc thsvncali@aol.com

NON SÔNG

m a g a z i n e

BAN ĐIỀU HÀNH • ADMINISTRATION

Chủ Nhiệm • Director

Dan Tâm tamdan@aol.com

Đồng Chủ Nhiệm • Co-Director

Phạm Nhã Anh nhapham@csulb.edu

Thư Ký • Secretary

Thái Ngân ngan thai@aol.com

Thủ Quỹ • Treasurer

Nguyễn Linh Nhi kduong@dsrc.com

BAN BIÊN TẬP • EDITORIAL

Chủ Bút • Editor-in-Chief

Nguyễn Kiều Lê nguyenle@juno.com

Biên Tập Viên • Editors

Nguyễn Sơn Vũ, Trọng Thức, Hoàng Tuynh,
Nguyễn Nghĩa nghia.nguyen@ecs.csun.edu

Thư Tín • Correspondent

Trúc Phương

KỸ THUẬT • ART AND PRODUCTION

Art Director

Vũ Hoàng Lân lanhvui@csulb.edu

Minh Họa • Illustration

Vũ Hoàng Lân, TVI, Lê Đình Phú, Etcetera

Tranh Bìa • Cover Art

Nguyễn Quang Trường

Trình Bày Bìa • Cover Design

Vũ Hoàng Lân
at Val Graphic 714-539-9075

Kỹ Thuật Internet • Webmasters

Nguyễn Quân
Nguyễn Hiếu hieun@uci.edu

Nhiếp Ảnh • Photography

Nhiếp ảnh gia Hồ Đăng 818-337-2866
Nguyễn Quân

Phát Hành • Distribution

Nguyễn Lê Bảo lbaonguyen@aol.com
Nguyễn Kim

ADVERTISING & MARKETING

714-893-3139

Linh Nhi 714-378-9757

Việt Tâm 714-286-2059

Tạp chí được thực hiện trên bộ chữ Việt VNI

714-891-7858 www.vnisoft.com

NON SÔNG MAGAZINE

714-893-3139

nongsong@aol.com

http://www.vnet.org/nongsong

Thư ngỏ

Tuổi trẻ ơi, thức tỉnh đi thôi!

Mang nhiệt huyết đập đên nợ nước

Để mai đây tôi, ta sau, trước

Cùng chung vai xây dựng quê xưa.

Quý độc giả cùng các bạn trẻ thân mến!

Hằng năm, cứ mỗi khi chuổi ngày giá lạnh của mùa đông ra đi để nhường lại cả thế gian tươi mát cho nàng xuân bước lên ngai trong bộ xiêm y rực rỡ của trăm hoa đang tươi sắc thắm, lúc đó những người Việt khắp mọi nơi tại hải ngoại không hẹn mà nên đều cùng ngậm ngùi hưởng về những kỷ niệm kinh hoàng của một ngày tháng Tư năm cũ — 30/4/75 — một điểm mốc lịch sử đã khiến cho hơn hai triệu dân Việt phải trở thành những kẻ tha hương sống rải rác khắp mọi nơi trên thế giới.

Để tưởng niệm đến “Tháng Tư Đen” lần thứ hai mươi hai và cũng nhằm giúp cho giới trẻ hải ngoại có thêm tinh thần Quốc Gia–Dân Tộc, Non Sông số này với chủ đề “Quê hương nhìn lại” sẽ lần lượt đưa quý vị quay về những năm tháng hải hùng nhất trong lịch sử cận đại của quê hương mến yêu với những quá khứ thương tâm, những nhục nhằn tủi hận kể từ sau 30/4/1975 qua những bài thơ, văn, truyện ngắn, vấn đề của chúng ta, hồi ký, và v.v..., tuy đơn sơ nhưng chan chứa tình yêu quê hương, dân tộc vô bờ bến, chan chứa nỗi khát vọng tự do thiết tha của người Việt tha hương từ khắp nơi ở hải ngoại cho một nước Việt Nam thân yêu gửi về. Bên cạnh đó, NS cũng xin được giới thiệu đến với quý vị một số hình ảnh sinh hoạt của THSV miền Nam California trong kỳ tổ chức hội chợ Tết phục vụ đồng bào hải ngoại đón mừng Xuân Đinh Sửu lần thứ 15 vừa qua tại khuôn viên đại học Golden West, cũng như một số hoạt động khác của THSV và của các hội SVVN từ tất cả các trường đại học thuộc miền Nam Cali.

Quý vị thân mến!

Nhóm chủ trương Tạp Chí NS luôn có hoài bão là làm thế nào để duy trì và phát huy tiếng nói của SV, bảo tồn và phát triển sâu rộng nền văn hóa dân tộc cũng như để khích lệ tinh thần dân tộc của tuổi trẻ hải ngoại, chúng tôi rất mong nhận được sự ủng hộ bài vở không những của tất cả các bạn trẻ gần xa, mà còn mong mỗi nhận được nhiều hơn nữa những sự hỗ trợ tích cực của quý vị cao niên, những hội đoàn Quốc Gia— Dân Tộc chân chính ngỏ hầu xây dựng một hướng đi tốt đẹp cho tuổi trẻ — “Hành Trình Về Tương Lai” — để sớm có được ngày quang phục quê hương VN mến yêu.

Ban Biên Tập Non Sông

Mục Lục

Chủ đề

- 4 Hơn 20 Năm Nhìn Lại
- 6 Về Việt Nam
- 8 Coi Chừng Bị Lừa

Truyện Ngắn

- 12 Người Em Nuôi
- 22 Chuyện của Bằng
- 30 Khi Mẹ Vắng Nhà
- 52 Tiếng Đàn Trong Đêm Vắng
- 57 Về Lại Cuộc Đời Tươi Vui

Tùy Bút

- 20 Con Điều của Em Tôi
- 36 Ngồi Ôm Kỷ Niệm
- 48 The Mother's Day Gift

Thơ

- 18 Sau Tháng Ngày, Lịch Sử
- 19 Thăm Lại Quê Hương, Tình Ngõ, Thời Gian Không Tên
- 26 Như Buồn Hơn Xưa
- 27 Chuyện Người Thương Binh
- 29 Hãy Trả Lại Cho Ta
- 34 Lòng Kẻ Lưu Vong, Quê Hương là Áo Chì
- 35 Hai Mươi Một Tuổi
- 39 Chuyện Đời Thông, Nỗi Buồn Trên Đất Khách, Thơ Cho Bạn
- 49 Có Bao Giờ Em Niều
- 50 Xin Gửi Cho Ta, Good-Bye, Ánh Mắt Cuộc Đời
- 59 Irvine Buồn Khi Hai Đứa Xa Nhau

- 28 Mượn Hương Trà Tiếng
- 40 Để Nhớ Một Người: Nhà Văn Duyên Anh
- 51 Giải Khuyến Học về Lịch Sử và Văn Học Việt Nam
- 60 Một Quan Điểm về Mục Đích Cuộc Sống
- 61 Đỗ Bạn
- 62 Thư Tín

NonSong Magazine is a bilingual magazine published bimonthly by the Union of Vietnamese Student Association of Southern California, a non profit organization. Please send all inquiries, letters, submissions, subscription orders or address changes to us at:

NON SÔNG Magazine

12771 Western Avenue, Suite H • Garden Grove, CA 92841

Telephone: 714-893-3139 • Fax: 714-894-9549

Email: nonsong@aol.com or thsvncali@aol.com

http://www.vnet.org/nonsong

Subscription rate is \$18 per year within the United States and \$30 outside the US. Please make check payable to: **NonSong Magazine** and send to the address above

Hơn 20 Năm Nhìn Lại

Ngọc Tuyết (U. of Louisville)

photo: GiaoDiem CD

Tuổi thơ của tôi chưa hề biết thế nào là sự đau khổ của chiến tranh, của những người mẹ hằng đêm lo lắng và cầu nguyện cho con nơi sa trường, của những người vợ trẻ đầu chít khăn tang cho chồng, của những người con phải sống lắt lầy buồn tủi vì thiếu vắng tình thương của những người cha đã hy sinh vì tổ quốc. Khi miền nam VN lọt vào tay CS thì tôi chỉ mới bước đi chập chững và đang học nói những tiếng nói vỡ lòng. Cái tuổi mà mẹ tôi bồng tôi trên tay cùng cha tôi cõng chị tôi trên vai chạy lánh nạn từ khu gia binh về nhà. Thành phố Sài Gòn đã thay tên đổi chủ từ ngày ấy, 30-4-75.

Khi đến tuổi để bước đến trường, tôi cùng những người bạn cùng lứa được tẩy não bằng những bài hát ca ngợi Đảng và nhà nước. Lớn lên trong một môi trường mà “ché bai” và “chỉ trích” là những từ không có trong tự điển của CS.

Chỉ có ca ngợi và ngợi ca. “Năm nay đồng bằng sông Cửu Long được trúng mùa [?], năm sau xí nghiệp kia được lời to!”. Báo chí và truyền hình chỉ là những công cụ tuyên truyền cho CS. Có lẽ không phải riêng tôi mà tất cả những người bạn cùng lứa đều tin rằng “Chỉ có XHCN mới đưa đất nước đi lên”. Một cái bánh vẽ thật khổng lồ dùng để che đậy bản chất ranh ma của người CS. Chúng tôi như những con rối, không hề biết mình đang làm gì. Tuổi thơ chúng tôi gắn liền với “Kế Hoạch Nhỏ”, một chương trình thu gom giấy, bao ni-lon để đem nộp cho trường hầu đóng góp vào việc “Xây Dựng Con Tàu Thống Nhất” chạy xuyên từ Bắc đến Nam??? Có lần tôi đọc được báo, biết có một số em nhỏ vì lo đào bới những khu đất hoang bỏ lại do chiến tranh đã đập trúng mình và phải mang thương tật suốt đời. Những vô lý đã dành cho chúng tôi khi tuổi đời còn quá nhỏ.

Chúng tôi đáng lẽ phải được học “Văn, Tín, Lễ, Nghĩa” ở trường, chúng tôi phải được dạy dỗ những tinh hoa của dân tộc, chứ không phải là những bài thơ nâng bi của Tố Hữu, đại loại như là:

Bác Hồ là vị cha chung.

Là sao Bắc đẩu là vầng thái dương [?]

Ngoài những trò “Kế Hoạch Nhỏ”, còn có những trò khác như là “Kỷ niệm chiến thắng Điện Biên Phủ” được tổ chức rầm rộ năm 1984. Chắc các bạn nào còn ở VN thời gian này sẽ không quên được những cảnh náo nhiệt nơi trường học. Học sinh đi học phải đeo trên ngực những băng hiệu cất bằng thủ công có dán những ngôi sao. Sao càng nhiều, chứng tỏ đó là học sinh xuất sắc. Chưa hết, những bài hát của 30 năm về trước và những bài hát mà CSVN khuyến khích hát trên con đường Trường Sơn được hát đi hát lại trong trường cho chúng tôi thuộc! Đây có phải là cách giáo dục đúng đắn nơi trường học???

“Đánh cho Mỹ cút, đánh cho Ngụy nhào.” Đây là khẩu hiệu mà CSVN thường huênh hoan tự hào nhắc đi nhắc lại. Mía mai thay, sức mạnh của đồng Đô La có khác. Năm nay là 1996, chỉ hơn 20 năm sau ngày mà “Mỹ cút Ngụy nhào” thì câu nói ấy không còn là ý nghĩa gì nữa. CSVN đã quỳ lạy Mỹ bỏ cấm vận để xin được hưởng chút hơi đồng của cái thế giới mà CS thường dạy chúng tôi ở trường là “thế giới của bọn tư sản bóc lột”! Còn những người mà chúng gọi là NGUY thì sao nhỉ? Thời gian quả đúng là liều thuốc hay! Chử NGUY bây giờ nghe sao mà chói tai quá, chử “Việt Kiều” có lẽ nghe êm tai hơn. Đúng là “khi đói đầu gối cũng phải bò”. Thế mà nực cười thay, CS vẫn còn ra rả, nhét vào đầu học sinh rằng “chỉ có XHCN là con đường duy nhất đưa đất nước đi lên” [?]. Đi lên đâu nhỉ?

Ngoài những hình thức tuyên truyền như thế, chúng tôi còn phải nằm lê la trong sân trường để tập cái gọi là “Tập Quân Sự” (đề phòng bọn “Ngụy” vùng lên chăng?), những ngày phải đi lột tôm ở Cầu Tre phồng cả tay để nộp đủ chỉ tiêu trường ra, báo hại lần đó trong lớp tôi, mọi người phải gò lưng ra lột từng con tôm một. Cuối năm tổng kết lại, trường đưa lại cho lớp một số tiền tượng trưng để bỏ vào quỹ. Tôi không biết số tiền mà trường thu được trong những ngày bắt các học sinh nghỉ học đi lột tôm để làm gì?

Tôi còn nhớ cô chủ nhiệm của lớp nhỏ bạn tôi, 10A7 đã dùng toàn bộ số tiền ít ỏi của trường đưa lại cùng số tiền cô trò gom lại, nấu một nồi thịt kho thật là to rồi mua một cần xé chuối chín để đi thăm một viện mồ côi. Có nhỏ bạn rủ nên tôi cũng đi chung với lớp của nó đi thăm viện mồ côi nơi mà tôi đã từng nghe nhiều lần nhưng chưa bao giờ được đặt chân đến.

Trong khi bọn CS tai to mặt lớn đang phè phỡn sống ung dung, thì biết bao em nhỏ trong viện mồ côi đang đau khổ, cơm không no, áo không ấm, không có tình thương của mái ấm gia đình. Có lẽ trong cuộc đời tôi đến ngày tôi phải trở về với cát bụi, tôi sẽ không bao giờ quên được lần đi thăm viện mồ côi lần ấy. Viện mồ côi là một hai dãy nhà thấp lè tè chia thành những khu nhỏ. Nếu từ ngoài

đường lớn nhìn vào, bạn không nghĩ rằng đó là một viện mồ côi nếu không có tấm bảng treo ngoài cửa. Khi chúng tôi bước vào, các em nhỏ ùa ra trông rất mừng rỡ. Sau này hỏi ra, tôi mới biết họa hoằn lắm mới có nhiều người đến thăm như vậy nên các em rất đổi vui mừng. Phần lớn các em trong viện mồ côi mà tôi đến thăm đều bị tàn tật. Nhìn một số em vừa chống nạng vừa ráng chạy đến gần chúng tôi, tôi thật là thương xót.

Đời sống của các em trong viện thật thiếu thốn. Mỗi ngày các em chỉ được dùng cơm có 2 bữa, chủ yếu là rau và cá. Nồi thịt kho thật to mà chúng tôi đem vào chỉ đủ chia cho mỗi em một miếng thịt nhỏ. Nhưng bạn sẽ không bao giờ biết một miếng thịt quý biết dường nào nếu bạn chưa nhìn vào đôi mắt thật sáng của các em khi trong phần cơm có thêm một miếng thịt.

Khi được đưa sang thăm các em bé nhỏ tuổi còn nằm trong nôi hay chập chững biết đi, lòng tôi đau như cắt. Chỉ có một chị nuôi mà đến gần 20 em nhỏ. Tiếng khóc ra rả của các em dường như không bao giờ dứt. Trong tiếng khóc, tôi như nghe được niềm tủi hờn và trách móc của các em.

Có một em bé khoảng hai tuổi thấy chúng tôi đến, em nín khóc và giương đôi mắt tròn lên nhìn chúng tôi. Tôi vội bóc một quả chuối trong cần xé cho em. Em vui mừng cúi đầu cảm ơn tôi rồi đưa tay lột vỏ. Khi tôi quay lại thì thấy em đang chuẩn bị ăn, chợt thấy quả chuối còn xanh, tôi vội xoè tay xin em lại để đổi cho em trái chín. Thật không ngờ, em tưởng tôi cho rồi đòi lại, mặt em bỗng đổi sắc. Em liệng thẳng trái chuối vô mặt tôi, hét lên thật lớn rồi nằm vật xuống khóc nức nở. Khóc như oán hờn những kẻ giả dối, khóc như tủi thân cho số phận của kẻ mồ côi. Tôi như chết đứng tại chỗ, ngạc nhiên đến tột cùng, lòng tựa kim đâm. Thật không ngờ, chỉ có 2 tuổi đầu, mà em đã biết biểu lộ sự tủi thân và oán hờn mạnh mẽ như vậy! Tôi ráng dỗ em và đưa cho em một trái chuối chín, nhưng em tuyệt đối không cho tôi đụng vào em và quăng trái chuối lại. Tự ái là thế! Em vẫn không nín, vẫn tức tưởi khóc. Chỉ khi người chị nuôi lại dỗ, em mới nín. Nhưng vẫn không thèm ăn và nhìn tôi

một cách tủi hờn!

Tôi thật là sung sướng có một mái ấm gia đình. Có cha có mẹ và anh chị em. Có thầy cô, có bạn bè, và một ngôi trường để học hành và cũng là nơi đóng đầy bao kỷ niệm. Nhưng trước ngày tôi đến thăm viện mồ côi, tôi chẳng hề nghĩ đến và biết quý trọng những điều mình đang có. Tôi như còn than vãn và trách móc cuộc đời đã không trọng đãi tôi. Nhưng may thay, tôi đã nhìn ra, những điều mà tôi cho là quá bình thường lại là niềm vui và hạnh phúc lớn lao của biết bao em nhỏ. Ngôi nhà mà tôi đã sống, dù chỉ là một ngôi nhà nhỏ với mái tôn đầy lỗ hay bị dột những chiều mưa lại là thiên đường của biết bao em bé lạc loài không cha mẹ! Miếng cơm mà tôi được mẹ nấu dọn lên tận bàn có rau có thịt lại là sơn hào hải vị của các em mồ côi. Tình thương mà cha mẹ dành cho tôi là cả ngàn ước mơ của bao em bé.

Bạn ơi! Nếu một lần về thăm Việt Nam. Thay vì ghé đến những vũ trường kiêu sa đầy màu sắc, xin một lần ghé đến viện mồ côi. Nơi những đồng tiền bạn xài thoải mái nơi phòng trà ấy, sẽ có thể giúp cho một em bé mồ côi có chiếc áo ấm mặc qua mùa đông lạnh lẽo, một bữa cơm có chút rau và thịt, và hơn hết là em cảm nhận được tình thương của bạn đối với em, một kẻ mồ côi, cô đơn, buồn tủi!

Hơn hai mươi năm! Một khoảng thời gian tuy không dài đối với lịch sử, nhưng cũng đủ để đánh giá một xã hội. Hơn 40 năm ở miền Bắc và 21 năm tại miền Nam, cộng sản Việt Nam đã đưa VN lùi về hơn thế kỷ. Thế giới tiến triển không ngừng, và Việt Nam vẫn mãi còn dậm chân tại chỗ. Có phải lịch sử đã chứng minh Xã Hội Chủ Nghĩa chỉ là một bánh vẽ khổng lồ. Trong lúc những tên tư bản đồ đang sống phè phỡn, đầu cơ buôn lậu, tranh giành quyền lực để toàn quyền thao túng và định đoạt tương lai của cả một dân tộc, thì đồng bào Việt Nam vẫn đang vất vả kiếm ăn từng ngày. Các em mồ côi còn đang sống trong nghèo nàn cơ cực, thiếu thốn cả tình thương và vật chất. Chủ Nghĩa Xã Hội không đem lại cơm no áo ấm cho dân. Xã hội nào chèn ép và tước đi quyền tự do dân chủ của toàn dân, xã hội đó nhất định sẽ bị tiêu diệt. Nhất định! □

VỀ

Thanh Nhân

photo: GiaoDiem CD

Ủa?

mấy tuần nay
cô biến đi đâu
vậy?

— Dạ, em mới về thăm gia đình bên Việt nam.

— Bên đó giờ ra sao rồi?

— Ủa, anh chưa về hả, làm một chuyến đi chứ. Bên đó giờ thoải mái lắm. Dân không còn bị o ép như mười mấy năm về trước. Bây giờ bên đó cởi mở lắm. Mình làm gì cũng được, miễn là đừng dính vào chính trị, đừng đụng chạm đến chế độ.

— Gia đình, bè bạn cô ra sao?

— Ô, khá hơn hồi xưa nhiều. Bây giờ không thấy gia đình nào ăn cơm độn sắn khoai, bo bo như trước kia. Còn bạn bè em thì đứa nào cũng có xe gắn máy

chạy, nhiều đứa còn có xe cúp nữa. Nhiều đứa bên đó nó làm ăn lên, kiếm cả ngàn dollars một tháng, sướng hơn bên này nhiều.

Về mặt người kể có vẻ hồ hởi, phấn khởi lắm.

— Anh biết không, báo chí bên đó cũng cởi mở lắm. Chẳng hạn tờ *Tuổi Trẻ* thường lên tiếng vạch trần những khuôn mặt tham nhũng và các tệ nạn trong xã hội. Nhiều tờ báo khác như *Công An*, *Lao Động*, *Thanh Niên* lên tiếng bênh vực nhiều người dân vô tội, bị hà hiếp... Nè, anh đừng có nhìn em như vậy, không phải là em về bị nhiễm độc Việt cộng đâu. Ai mà ưa tụi nó nhưng những gì kể cho anh là chính mắt em thấy, tai em nghe. Anh nên về một chuyến đi.

Có lẽ cô bạn chưa biết người viết đã từng về Việt nam nên cứ thúc dục mãi. Cô ta có vẻ hài lòng với chuyến đi vừa qua lắm, cứ tấmta tấmtất khen những đổi mới và nhìn người viết với vẻ... tội nghiệp.

— Vậy cô có dứt lốt tụi công an ở phi trường không?

— Ai mà không dứt lốt? Thì cửa đầu tiên có 5 dollars chứ bao nhiêu, khỏi mắc công nó hỏi lên xuống. Lấy hành lý xong nếu mình không mang theo vật gì bị đánh thuế thì dứt thêm 10 dollars nữa cho tụi nó khỏi xét hành lý chứ không nó tung ra soát mệt lắm. Úi chào, thí cô hồn mà anh.

— Vậy về địa phương thì sao?

— Về địa phương thì quăng cho

thằng công an khu vực bao cây thuốc lá ngoại hoặc 10 dollars là nó êm liền.

— Còn về di chuyển?

— Cái đó mới đáng ghét. Ai đời mình cũng là người Việt nhưng bị xếp là Việt kiều. Mà Việt kiều đi đâu cũng bị chém như chém chuối. Vào sở thú Sài Gòn thì Việt kiều phải trả khoảng 2 dollars trong khi “Việt Nam” chỉ trả chừng 2 ngàn (20 cent). Vào dinh độc lập thì Việt kiều trả 4 dollars trong khi “Việt Nam” trả khoảng 5 ngàn (50 cent). Đi xe lửa, máy bay thì vé Việt kiều mắc ít nhất là gấp hai vé “Việt Nam”. Còn chạy xe ngoài đường không cần là Việt kiều hay Việt Nam gì cả, cứ mà công an giao thông thổi thì nhét cho nó 10 ngàn (1 dollar) thì mọi chuyện xong xuôi, không cần biết mình có lỗi hay không. Mình mà cãi nó thì nó lấy quyền giam xe mình một đêm thì mình thì cô hồn 10 ngàn cho rồi.

Nét mặt cô ta dần dần có vẻ bức tức chứ không còn vẻ thích thú như lúc đầu. Là một người trẻ về thăm quê hương với vài ngàn dollars trong túi, cô ta xài thả cửa. Cái gì cũng bung tiền ra thì mọi việc đều dễ dàng. Tuy nhiên, tận trong thâm tâm vẫn còn một cái gì đó bức tức khi thấy mình bị bắt chẹt trên nhiều chặng đường đi qua.

Cô bạn nói trên là một trong hàng ngàn bạn trẻ đã về Việt nam. Nhiều người đã khen những cái đổi mới và tin chắc rằng sẽ Việt nam sẽ dần tiến rất mau trong những năm gần đây. Họ cũng được nhiều giới chức chính quyền Cộng sản chiêu dụ về giúp quê hương. Chính quyền Cộng Sản đương tại đã nhắm vào giới trẻ hải ngoại — nguồn nhân lực và tài lực lớn lao — hầu thu thập chất xám, tiền bạc qua chiêu bài giúp quê hương.

Giúp quê hương? Tuổi trẻ mấy ai lại không ước ao điều đó, nhất là khi quê hương đang còn nghèo đói.

Thế nhưng có người trẻ nào vừa đến phi trường Tân Sơn Nhất mà không phải hối lộ 5 dollars cho cửa thứ nhất, 10–20 dollars cho cửa thứ hai để lọt vào quê hương???

Ngay từ lúc đó tuổi trẻ đã thấy rõ bản chất của chính quyền Cộng sản, tâm đã bất phục ngay từ đó. Có rất nhiều bạn trẻ Việt nam qua Mỹ từ nhỏ, hoặc sinh

ra ở đây. Tuy được cha mẹ, anh chị kể rất nhiều về những trò hà hiếp của người Cộng Sản đối với dân chúng nhưng những bạn trẻ đó cũng chưa hình dung được. Bây giờ khi họ về thăm quê cha đất tổ họ mới thấm thía lời kể của người lớn. Và người Cộng sản cũng thất bại ngay từ đó. Không thu phục được nhân tâm thì làm sao mà chiêu dụ được giới trẻ hải ngoại, mà nếu muốn thu phục được nhân tâm thì họ chắc chắn phải giải tán đảng Cộng sản. Cái mâu thuẫn đó nó dang dai. Do đó người Cộng sản muốn chiêu dụ giới trẻ hải ngoại thì không khác nào như kẻ cướp muốn chiêu dụ cha nhà thờ nhập băng đảng.

Không biết rằng những người “Việt kiều” trẻ với những đêm vui thân đêm, những bữa tiệc với họ hàng mừng mình công thành danh toại, những chuyến đi chơi xa thích thú rồi sau đó họ có vào những con hẻm nhỏ để nhìn những đứa trẻ 9, 10 tuổi ngồi bán một thau xôi bắp đầy ruồi nhặng, có nhìn xuống những gặm cầu để thấy những gia đình sống vất vưởng, có xót xa cho những đồng lúa như mình phải bán thân nuôi gia đình, có để ý những bà mẹ gầy guộc đen đúa ngồi dọc đường để năn nỉ bán từng trái ổi để có tiền nuôi coi, có tự hỏi tại sao những thầy cô giáo phải bỏ nghề dạy học để đi buôn lậu kiếm sống....

Rồi những người trẻ “Việt kiều” đầy kiến thức, rủng rỉnh túi tiền để tự tạo cho mình một tầng lớp “cao” trong xã hội có thử tìm hiểu coi bao nhiêu vấn nạn trong xã hội được giải quyết trong hàng trăm ngàn chuyện hà hiếp dân được đăng trên các báo. Họ có tự hỏi tại sao dân mình không còn ngạc nhiên trước việc hối lộ, luồn cúi để xin giấy phép làm những việc hợp lệ như buôn bán, di chuyển, học hành....

Một xã hội mà nếu ai cũng có cơm ăn áo mặc, có xe máy chạy, có tiền rủng rỉnh xài thì đã là một xã hội lý tưởng chưa???

Nếu mà ai cũng có cơm ăn áo mặc, có xe máy chạy, có tiền rủng rỉnh xài nhưng làm gì cũng hầu như phải đút lót tiền bạc qua cấp cho xong nhanh công việc, gặp công an và giới quyền chức thì phải hạ mình để không bị làm khó dễ, nhìn dân mình bị ngoại quốc hà hiếp nhưng phải làm ngơ, thấy người bị bắt vì “tội” yêu nước đành ngoảnh mặt, coi chuyện tài nguyên đất nước bị bán đi là chuyện thường..., vậy xã hội đó có phải là đáng để khen ngợi không?

May thay phần lớn giới trẻ tại hải ngoại, nhất là giới sinh viên, đều có một lập trường quốc gia rõ rệt. Nhìn vô những sinh hoạt của họ, chúng ta thường thấy hình ảnh lá cờ vàng ba sọc đỏ luôn luôn xuất hiện trong những hoạt động của họ. Trên những chiếc áo của hội sinh viên trong trường hầu như đều có lá cờ quốc gia trên tim hoặc trên lưng áo của họ. Cái lập trường quốc gia vững mạnh đó có được một phần lớn là do sự bồi đắp của gia đình, của cộng đồng cũng như ý thức của mỗi cá nhân người trẻ.

Mỗi người trẻ nếu có về Việt nam xin hãy nhìn thật kỹ quê hương mình, hãy tìm sâu tận gốc rễ chứ đừng nên nhìn về bên ngoài mà đánh giá một cách hời hợt. Có tìm hiểu kỹ, có thấy rõ thì chúng ta mới biết mình nên làm gì và sẽ tránh bị lợi dụng bởi một chính quyền phi nhân tính. □

COI CHỪNG BỊ LỪA

Nguyễn Sơn Vũ

Có thể nói trong suốt quá trình lịch sử cận đại của đất nước, người Việt Nam đã là nạn nhân của không biết bao nhiêu là lừa lọc. Bị lừa từ chuyện lớn đến bị lừa những chuyện nhỏ. Đó là chưa nói đến sự việc người Việt Nam đã chết chóc thảm thương trên cả hai miền Nam Bắc, từ thời Pháp thuộc cho đến nay. Người Việt thường tự hào ngàn năm văn hóa của mình, thì tại sao đất nước và dân tộc chúng ta lại bị đưa đẩy vào số phận bi đát như vậy? Vận nước chăng? Hay tại chính người Việt chúng ta đã góp phần cho chính số phận đen tối của mình?

I. Ôn lại vài sự kiện lịch sử.

Từ thời Pháp thuộc, cái gì đã làm cho người Việt với truyền thống chống xâm lăng, lặn lội cúi đầu để bọn thực dân Pháp cướp nước và đày đọa dân tộc gần một thế kỷ? Mạng sống của người Việt lúc đó rất rẻ rúng ai cũng biết. Đến năm Ất Dậu 1945 với nạn đói kinh hoàng trên đất Bắc đã gây ra cái chết cho gần hai triệu người Việt vì bọn thực dân Pháp và Nhật tịch thu lúa gạo để phục vụ cho nhu cầu chiến tranh của họ. Bài thơ “Ất Dậu 1945” của nhà thơ Bằng Bá Lân đã nói lên tất cả những cái chết thảm thương của người Việt lúc bấy giờ. Tới khi người Việt vùng dậy chiến đấu giành lại chủ quyền cho đất nước, mọi người đang nhen nhúm chút hy vọng được sống đời tự do thoát khỏi ách thực dân thì lại bị nhóm người Việt theo Cộng Sản Quốc Tế là Hồ Chí Minh và đồng bọn lợi dụng tình thế cướp chính quyền ngày 19/8/1945. Sau đó Hồ Chí Minh đã ký Hiệp

Định sơ bộ ngày 6/6/1946 để cho phép Pháp trở lại Việt Nam hầu thanh toán hết những thành phần có tinh thần Quốc Gia, vốn là những người Việt Nam chủ trương tranh đấu cho độc lập, tự do và giành chủ quyền cho người Việt Nam chứ không phải để đưa đất nước vào vòng ảnh hưởng của Cộng Sản Quốc Tế, như nhóm Trần Phú, Hồ Chí Minh.

Vì hành động phản bội kể trên của Cộng Sản mà dân tộc Việt Nam lại bị đẩy vào cuộc chiến với Pháp một lần nữa, kéo dài trong 9 năm gây bao nhiêu chết chóc tang thương cho cả dân tộc.

Sau khi Hiệp Định Geneve được thành hình năm 1954, chia đôi hai miền Nam Bắc Việt Nam, miền Bắc hoàn toàn lệ thuộc Cộng Sản. Miền Nam độc lập dưới chính thể Việt Nam Cộng Hòa và Thủ Tướng Ngô Đình Diệm trở thành tổng thống đầu tiên của nền Đệ Nhất Cộng Hòa năm 1956 qua một cuộc trưng cầu dân ý. Trong suốt 9 năm cầm quyền của Tổng Thống Diệm, đời sống người dân miền Nam đã được cải thiện, quốc gia có kỷ cương, an ninh được văn hồi nên người dân Việt bắt đầu hy vọng một chân trời tươi sáng đang mở ra trước mắt. Niềm vui chưa được bao lâu thì sóng gió lại nổi dậy với những khác biệt quan điểm giữa chính phủ Việt Nam và chính phủ Mỹ. Kết quả là Mỹ đã mượn tay các tướng lãnh làm cuộc đảo chánh ngày 1.1.1963 với cái chết thảm thương của tổng thống Diệm và người em ruột là ông Ngô Đình Nhu. Sau cuộc chính biến này, miền Nam đã rơi vào sự hỗn loạn nghiêm trọng, làm suy yếu tiềm lực quốc gia trong cuộc chiến tự vệ, để rồi đưa đến thảm cảnh mất nước vào tay VC năm

1975. Điều này đã trở thành sự thật lịch sử mà ai cũng biết, thiết nghĩ khỏi cần phải nói dài dòng ra đây. Những sự thực liên quan đến cái chết của Tổng Thống Diệm nói riêng và cái chết của VNCH nói chung đã được chính báo chí Mỹ, các tài liệu của chính phủ Mỹ giải mật đã nói lên rõ ràng sự thực. Các tài liệu này đều có ở các thư viện lớn hay thư viện đại học để cho mọi người tham khảo.

Kể từ ngày cưỡng chiếm miền Nam năm 1975 cho đến nay, Việt Cộng đã đưa đất nước Việt Nam vào hàng nghèo nhất thế giới, đời sống người dân vô cùng đen tối lắm than. Điều này không còn ai có thể chối cãi được nữa. Ngày nay, Việt Cộng ra sức vận động để được người Mỹ bang giao bỏ tiền ra cứu giúp chế độ CS là một điều thật mỉa mai. Chính Việt Cộng đã phát động cuộc chiến xâm lăng miền Nam dưới chiêu bài “Chống Mỹ cứu nước”, đã xô đẩy hàng trăm ngàn thanh niên miền Bắc vào cái chết trải dài trên các tuyến đường để xâm nhập miền Nam. Cuối cùng để được cái gì? Cuối cùng là

cũng để chạy theo Mỹ! Vong linh của cán binh miền Bắc và gia đình họ nghĩ sao về cuộc chiến “thần thánh” để giải phóng miền Nam của VC? Đời sống của người dân hai miền sau chiến tranh có thực sự no ấm hơn không hay lại còn lắm than khổ hơn nữa!

Trong nhiều cuộc thảo luận giữa các bạn sinh viên về Việt Nam, những người trẻ đã có cùng một câu hỏi: Dân tộc Việt Nam thường tự hào với bốn ngàn năm văn hóa thì cái gì đã đưa đẩy đất nước chúng ta vào những đại họa như vậy? Bị lừa gạt, bị chà đạp giết chóc bởi đủ các thế lực trong một thời gian dài đằng đằng mà vẫn chưa thoát ra được? Tại sao?

II. Những Điều Bất Thường

Sau khi đọc lại những trang sử cận đại cho đến quan sát những sinh hoạt của người Việt ở Mỹ, chúng ta thấy rõ là có quá nhiều GIẢ DỐI ở mọi nơi mọi ngành nên người Việt chúng ta lại cứ tiếp tục bị lừa!

Đi mua bảo hiểm xe ở khu Bolsa thì bị bán cho bảo hiểm giả mà những nạn nhân là những người mới qua Mỹ như dân HO, ty nạn phải dở khóc dở cười!

Đi ra văn phòng luật sư để mượn làm thủ tục xin quốc tịch Mỹ, thì bị trả đủ

Nhưng nói cho cùng sở dĩ nhiều người bị lừa một phần vì cả tin và sau khi biết bị lừa lại giữ im lặng không lên tiếng khiếu nại với cơ quan liên hệ để bảo vệ quyền lợi chính đáng của mình. Cứ như thế hết người này đến người khác cứ tiếp tục bị lừa! Có lẽ vì tinh thần, “đĩ hòa vi quý” chẳng? Có lẽ vì chủ trương “một điều nhịn chín điều lành” chẳng?

Nêu lên những sự kiện cụ thể kể trên chỉ để muốn nói đến một điểm là, người Việt hay bị lừa chỉ vì hay tin vào những chiêu bài giả tạo. Chiêu bài “quốc gia”,

photo: GiaoDiem CD

thứ tiền lên tới hàng ngàn đô-la, nhưng được vào quốc tịch Mỹ hay không thì chưa chắc.

Đi gặp bà bác sĩ chuyên về khám bệnh để làm thẻ xanh, thì lại bị trả đủ thứ tiền không cần thiết. Vốn lợi dụng cái tâm lý của người Việt là chỉ muốn làm trọn thủ tục khám bệnh do sở di trú qui định để được thẻ xanh, nên bà “bác-sĩ-thẻ-xanh” lợi dụng mà làm tiền không nương tay, dù nạn nhân là những thành phần nghèo, có lợi tức thấp và đang lãnh trợ cấp! Có một điều chú ý là đa số quảng cáo về những dịch vụ thương mại của họ đều nhấn mạnh đến yếu tố rất tương thân kiểu “Giá đặc biệt cho đồng hương, cho HO, cho người mới qua, v.v...”

chiêu bài “dân tộc”, chiêu bài “thế giới đại đồng”, chiêu bài “phục vụ đồng hương với giá đặc biệt”. Do đó, chúng ta đừng mất công trách người mà hãy tự trách chính mình là tại sao để cho bị lừa. Nếu chúng ta cứ nhắm mắt thụ động để tin vào các chiêu bài đó thì mãi mãi chúng ta sẽ là những nạn nhân của bọn bất lương đủ loại, lỗi đó là tại chính chúng ta tự cho phép mình bị lừa mà không có phản ứng thích đáng! Quan trọng hơn nữa, nếu chúng ta cứ tiếp tục tin vào những chiêu bài của những thế lực đầu cơ chính trị thì quyền lợi và tương lai của đất nước Việt Nam sẽ là những chuỗi ngày đen tối không bao giờ chấm dứt! Phải cần bao nhiêu cái chết của

người Việt, bao nhiêu nhục nhằn nữa để đủ làm chúng ta tỉnh ngộ?

Một thời gian gần đây đã có những hiện tượng đồng loạt trong cộng đồng người Việt đã làm cho tập thể sinh viên trẻ thắc mắc:

– Có những buổi nói chuyện được tổ chức để kêu gọi xóa bỏ ranh giới Quốc/Cộng, đại khái là xóa bỏ hận thù bắt tay hợp tác với Việt Cộng trong nước, nhất là hợp tác với các thành phần đảng viên CS đang “đối kháng” tại Việt Nam như Bùi Tín, Nguyễn Hộ, Hoàng Minh Chính, Hà Sĩ Phu.

– Nhiều tổ chức mệnh danh là chuyên viên kỹ thuật cũng hô hào giới

III. Chính Sách Dân Vận của Việt Cộng tại Hải Ngoại

Ngày 8/2/1993, VC đã tổ chức tại Sài Gòn Đại Hội Việt Kiều Xuân Quý Dậu do Võ Văn Kiệt chủ tọa. Mục tiêu của đại hội này đã được Võ Văn Kiệt tuyên bố nguyên văn như sau:

“... kêu gọi Việt Kiều đóng góp bằng trí tuệ, vốn đầu tư, khả năng chuyên môn, cứu trợ, v.v... để giúp chính quyền thực hiện hành trình đi tới một nền kinh tế thị trường lành mạnh gắn với một nền dân chủ sâu rộng.”

Sau đó Ủy Ban về Người Việt ở Nước Ngoài được thành lập để đặt dưới quyền của Bộ Ngoại Giao VC mà nhiệm

trên mọi lãnh vực chính trị, kinh tế, văn nghệ, từ thiện, trong mấy năm gần đây trong cộng đồng người Việt ở Mỹ, không phải là sự tình cờ mà đã xảy ra một cách phù hợp và nhịp nhàng với đường lối dân vận người Việt hải ngoại của VC qua cái Ủy Ban Người Việt Nước Ngoài.

2) Chiến dịch dân vận của VC cũng rất phù hợp với lời phát biểu của Nguyễn Mạnh Cẩm, bộ trưởng bộ ngoại giao VC tại Đại Hội Đồng Liên Hiệp Quốc kỳ thứ 57 ở New York. Cẩm đã nói rằng, chính quyền VC đặt ưu tiên hàng đầu vào những lãnh vực sau đây: Có viện trợ để phát triển, được chuyển nhượng, trợ giúp kỹ thuật của Mỹ, có vốn đầu tư

Một danh nhân đã nói: “Đừng ham cái bình, hãy chú ý cái gì bên trong nó.” Chúng ta đừng hề thấy chiêu bài “Từ thiện”, “xây trường học cho trẻ mồ côi”, hay chiêu bài “Đối kháng” mà hấp tấp lẫn xả vào để bị lừa. Đừng phung phí niềm tin! Nói cách khác giản dị hơn COI CHỪNG BỊ LỪA.

trẻ mang tài năng kỹ thuật về hợp tác với bạo quyền VC để phát triển đất nước. Đại khái là giới trẻ chỉ lo lãnh vực chuyên môn kỹ thuật thuần túy chứ không làm chính trị!

– Các nhà văn nghệ với chủ trương “giao lưu văn hóa” và hô hào yểm trợ cho các nhà văn VC như Dương Thu Hương, Tiêu Dao Bảo Cự, Nguyễn Huy Thiệp, v.v...

– Các nhạc sĩ, bác sĩ hô hào vận động quyền tiền để về Việt Nam làm công tác từ thiện, giúp trẻ mồ côi, trại cùi, xây nhà thương...

– Các nhà buôn hô hào mang tiền về đầu tư ở Việt Nam để dùng kinh tế làm khí cụ chuyển hóa chính trị.

Qua những sự kiện kể trên đã làm chúng ta tự hỏi rằng đây là một phong trào tự phát của người Việt một cách tình cờ hay đây là một chiến dịch được phát động khắp nơi với một âm mưu hãn hoi? Tổ chức nào là chủ chốt và họ nhằm mục đích gì? Để giải tỏa những thắc mắc chính đáng này, chúng ta hãy xét lại chính sách của bạo quyền VC đối với người Việt hải ngoại như thế nào?

vụ là thi hành mọi công tác liên hệ.

– Ngày 19 và 20/8/1996, VC đã tổ chức cuộc họp với Ủy Ban Người Việt Nước Ngoài do Phó Thủ Tướng Phan Văn Khải chủ tọa, với sự có mặt của thứ trưởng ngoại giao Nguyễn Duy Niên, trưởng ban dân vận Phạm Thế Duyệt, và các trưởng nhiệm sở ngoại giao VC.

Phan Văn Khải đã đưa ra 6 phương thức để chiêu dụ giới người Việt hải ngoại, đặc biệt nhấn mạnh đến nhu cầu chiêu dụ giới trẻ có khả năng về nước, tuyên truyền đánh vào tình cảm để kêu gọi hòa hợp hòa giải và dùng “thủ đoạn tinh vi để lung lạc, khống chế, lũng đoạn các nhóm phản động.”

Còn Nguyễn Duy Niên thì đề nghị:

– Tận dụng truyền thông

– Nghiên cứu tổ chức các hình thức giao lưu văn hóa

– Trao đổi văn nghệ, thể dục thể thao để bắt liên lạc với cộng đồng người Việt hải ngoại

– Nắm vững tình hình và nội bộ của các hội đoàn người Việt ở nước ngoài...

1) Điều này chứng tỏ rõ ràng là những hiện tượng hô hào hợp tác với VC

của nước ngoài.

3) Mục đích tối hậu là sử dụng khối người Việt hải ngoại thành một lực lượng chính trị, tài chánh, đầu tư, kết hợp đủ mọi thành phần dân chúng, tôn giáo, chính trị để thúc đẩy Hoa Kỳ tiến tới bang giao thực sự và cho VC qui chế tối huệ quốc để có thể mang hàng sang bán lấy tiền hầu cứu nguy tình trạng kinh tế đang kiệt quệ!

IV. Những Nhân Vật “Đối Kháng”

– Tháng 2/1997, một viên chức cao cấp của cộng sản Bắc Hàn đã xin tỵ nạn chính trị ở tòa đại sứ Nam Hàn tại Bắc Kinh. Sự kiện này đã làm xôn xao dư luận và tiên đoán chế độ cộng sản ở Bắc Hàn sắp sửa tới ngày tàn lụi. Trong cộng đồng người Việt, có người còn nghĩ rằng việc đào thoát của Hoàng Trường Hoa, một thứ cộng sản trung kiên cao cấp hạng nhất của Bắc Hàn, cũng tương tự như trường hợp của cựu đại tá CSVN Bùi Tín. Vậy chúng ta hãy thử tìm hiểu xem những đảng viên CS này là những ai? Thành tích ra làm sao để giúp chúng ta có cái nhìn chính xác và rõ ràng hơn!

– Hoàng Trường Hoa năm nay 73 tuổi, là ủy viên Trung Ương Đảng của Đảng Cộng Sản Bắc Hàn, Chủ Tịch Ủy Ban ngoại giao của quốc hội Bắc Hàn, cố vấn của Chủ Tịch nhà nước Kim Chính Nhật.

– **Bùi Tín**, có chức vụ đại tá, Phó Tổng biên tập báo *Nhân Dân*, một cơ quan ngôn luận hàng đầu của Việt cộng. Năm 1973, Tín được Hà Nội cử làm đại diện Bắc Việt trong Ủy Ban Liên Hợp Quân Sự Bốn Bên ở Camp Davis, tại Sài Gòn.

– **La Văn Lâm**, tức “đồng chí” **Bảy Liếm**, là cán bộ công an cấp khu ủy đã từng nắm công an miền Nam trong mấy chục năm. Bảy Liếm đã chỉ huy công an đặc công ám sát biệt động nội thành Sài Gòn Chợ Lớn Gia Định từ năm 1960 đến 1975. Sau ngày 30/04/75, Bảy Liếm đã nắm trọn công an miền Nam trong Ủy Ban Quân Quản miền Nam. Bảy Liếm bị đám cộng sản Bắc Kỳ đá đít loại bỏ năm 1979, vì y là dân miền Nam.

– **Lê Hồng Hà**, là trùm công an Bắc Việt, Khu Ủy Công An từ năm 1945 đến ngày nay. Ngoài ra còn có nhiều tài liệu tố giác Lê Hồng Hà chính là thượng tướng công an Lê Văn Quý, Thứ Trưởng Bộ Nội Vụ, kiêm Cục Trưởng Cục Bảo Vệ Chính Trị trong hơn 40 năm ở miền Bắc!

– **Nguyễn Hộ**, thuộc thành phần cốt cán Cộng Sản. Hộ chỉ được học đến lớp ba tiểu học thì phải bỏ học đi làm thợ trong xưởng đóng tàu Ba Son. Năm 1964, Hộ đã chỉ huy các tổ chức cộng sản nằm vùng ở Sài Gòn, đã từng đích thân tiêu diệt hàng chục làng Cao Đài với hàng chục ngàn giáo dân Cao Đài. Người ta còn nhớ năm 1976, sau khi Việt Cộng đã chiếm được miền Nam, Nguyễn Hộ đã lớn tiếng tuyên bố như sau: “Bọn Ngụy (người Quốc Gia miền Nam) là kẻ thù không đội trời chung của chúng ta. Nếu giết chúng thì quá dễ dàng mà không hả được lòng căm thù của chúng ta. Chúng ta (Việt Cộng) phải bỏ tù chúng, cho chúng lao động khổ sai cho đến chết. Chúng ta phải lấy nhà chúng để ở, lấy vợ của chúng làm tôi mọi cho chúng ta và bắt con cái chúng phải làm nô lệ hầu hạ chúng ta...” Nguyễn Hộ bị CS hất chân cho về vườn năm 1987, sau

gần 60 tuổi Đảng và 80 tuổi đời mới bắt đầu “đối kháng”. Đã vậy, Hộ còn có thái độ xác xược khi viết thư chúc Tết người Việt hải ngoại ngày mùng 1 Tết Bính Tý như một vị Nguyên Thủ Quốc Gia!

– **Hoàng Minh Chính**, đã từng được đi Liên Xô học 4 năm về triết thuyết Mác Lênin (1957-1960) và trở về làm Viện Trưởng Viện Nghiên Cứu Mácxít Lêninnít. Đã có một số tài liệu chỉ đích danh Hoàng Minh Chính là Trung Tướng bộ đội, kiêm Trung Tướng phản gián Trần Ngọc Nghiêm, một tay giết người khét tiếng vùng Bắc Trung Việt và Bình Trị Thiên. Y đã từng giết anh ruột là Hoàng Tư năm 1947, rồi chặt đầu cắm trên cây sào giữa sông Minh Lệ để khủng bố cả vùng Lệ Thủy, Quảng Bình. Trong thời gian đấu tố trên đất Bắc năm 1955, 1956 Hoàng Minh Chính có phải là đội trưởng đội cải cách tình Quảng Bình hay không?

Tóm lại, sau khi lược sơ qua quá trình hoạt động của đám đảng viên CS “đối kháng” này, chúng ta có hai nhận xét chính yếu sau đây:

– Nhận xét thứ nhất là đa số đều toàn là đảng viên kỳ cựu, lão thành trung kiên nhất, đều từng phục vụ trong ngành công an phản gián của Việt Cộng.

– Nhận xét thứ hai là đọc kỹ các luận điệu của đám “Đối Kháng” đều có một mục đích giống nhau. Là làm cho người Việt hải ngoại tin rằng có những phần tử cộng sản đã thực sự hối cải, Việt cộng trong nước thực sự cởi mở để đi đến dân chủ, đa đảng! Có một điều lạ là tại quốc nội, người dân không hề nghe biết đến phong trào “đối kháng” này, mà chỉ người Việt hải ngoại mới biết đến thôi! Tại sao?

V. Kết Luận

– Tuần báo Saigon Nhỏ, trong số phát hành ngày 11/4/97 đã trưng bày đầy đủ tài liệu cũng như hình ảnh về một tổ chức kháng chiến chống cộng dỏm nọ ở Cam Bốt, đã tố giác đích danh ông “Thủ Tướng” của tổ chức là một trung úy an ninh của Việt Cộng. “Tổng Tham Mưu Trưởng” của tổ chức chống Cộng lại là một trung tá phản gián Việt Cộng. Chưa hết, ngay cả ông “Tham mưu trưởng” lại cũng lòi ra là một đại tá giả định của

Việt Cộng. Một lần nữa niềm tin của người Việt lại bị tổn thương nặng nề. Kết quả của vụ lương gạt này là một số người Việt sa vào vòng lao tù của VC một cách oan uổng. Phần lớn những người bị bắt là cựu quân nhân của quân lực Việt Nam Cộng Hòa từ đồng bằng sông Cửu Long bên Cam Bốt làm ăn sau khi Việt Cộng chiếm Cam Bốt.

– Đây cũng là một bài học cho tập thể sinh viên chúng ta phải lưu tâm suy nghĩ. Trên bước đường phục vụ cộng đồng và đất nước, chúng ta phải hết sức cảnh giác và thận trọng vì lúc nào kẻ thù cũng chực chờ để xâm nhập và phân hóa hàng ngũ sinh viên Quốc Gia chúng ta. Đối với thế giới, cuộc chiến Việt Nam đã chấm dứt ngày 30/4/75. Nhưng đối với chúng ta, cuộc chiến đấu cho một Việt Nam độc lập tự do vẫn tiếp tục. Kẻ thù chính của dân tộc Việt Nam là Đảng Cộng Sản và tập đoàn đang thống trị đất nước. Do đó, trong những ngày sắp tới, qua các buổi họp sinh viên liên trường, chúng ta phải ưu tiên đặt vấn đề *cảnh giác* lên hàng đầu, để kịp thời phá vỡ những mưu toan xâm nhập của Việt Cộng vào hàng ngũ sinh viên chúng ta. Nhất là trong các trường đại học Mỹ có rất nhiều sinh viên Việt Cộng, hạng con ông cháu cha đang du học rất đông. Có ai dám chắc trong đám sinh viên Việt Cộng đó không có cán bộ tình báo được gài vào để thi hành các công tác sinh viên vận?

– Mỗi khi có bất cứ cá nhân nào, tổ chức nào tiếp xúc với tập thể sinh viên chúng ta, dù dưới bất cứ chiêu bài gì, chúng ta phải biết những điều căn bản sau đây: tổ chức đó thuộc thành phần nào, ai đứng chủ trương, thực sự họ muốn gì, phần tử nào là những phần tử chủ động. Vì nếu không nắm rõ những điểm này, chúng ta dễ bị lừa bịp qua các chiêu bài giả tạo và đưa tới những hậu quả bất lợi cho tập thể chúng ta.

Một danh nhân đã nói: “Đừng ham cái bình, hãy chú ý cái gì bên trong nó.” Chúng ta đừng hề thấy chiêu bài “Từ thiện”, “xây trường học cho trẻ mồ côi”, hay chiêu bài “Đối kháng” mà hấp tấp lẫn xả vào để bị lừa. Đừng phung phí niềm tin! Nói cách khác giản dị hơn COI CHỪNG BỊ LỪA. □